

Мартин Дамянов

Приближаващото проклятие

На най-готиния фен в
историята на човечеството
и шепа прекрасни диаманти.
Зипър, ти струваш повече!

М.Д.

И още, тази история е написана
с любезното и неоченимо съдействие
на най-големия фен на Блек Сабат
в черната история на музиката.
Neil und ganz, Иван Михайлов!

Сноп слънчеви лъчи се удариха в сребрилата повърхност на облак, притежаващ формата на премазан бик и се разбиха. Една птица, която случайно минаваше наблизо, остана твърде озадачена от необикновената заря, но времето ѝ за размисъл бе предопределено още с нейното раждане, така че тя се превърна в няколко прости елемента и придаде твърде розов отенък на събитието.

– Грррр – изпuffка Що-Не-Съм-Трезвен и драсна още една линия върху опушената стена на пещерата си. Той все още се опомняше след тежкия спор с Бой-По-Тиквата, който беше бог на войната. Дватама имаха твърде различни мнения по един особено важен въпрос, който потъна безследно в купищата изказани думи и галоните изпита текила, и щяха да минат еони преди някой от тях да си спомни какъв точно беше той.

– Ти си адски готин бог на Виното... – бе завършил вечерта Бой-По-Тиквата и се бе опрял на рамото на своя оръженосец Арбалетчо. – ...само че аз трябва да спа... – и бе потънал в дълбок сън, в резултат на което светът го очакваха векове мир и спокойствие.

Студеният въздух се размеси над мястото, където се бяха разбили лъчите, с приказан дъх на прясно откъснати цветя и слаб пукот, предвещаващ появата на магията. Един заблуден лъч се измъкна от магическата схватка, продължи надолу през призмата кондензирана влага и премина отвъд горната стена на купола. Лъчът продължи походът си към земята, усещайки бързината, с която магията започна да обелва от него малки светлинни трески и изстена от болка, когато достигна до сърцевината му. В края на краищата в гладката и блестяща повърхност на Голямото Магическо Езеро потъна един съвсем гол и стенещ от болка лъч, който моментално бе изсмукан от една златна рибка. Рибата се обърна, уригна се и изчезна. Това бе един наистина отегчителен ден от живота ѝ.

Но не беше такъв денят за Зийп-Р, който бягаше от проклятието. Много хора, в продължение на адски много години си мислеха (някои от тях продължават да живеят в заблуда дори и днес, когато проклятието вече се е сбъднало), че боговете живеят високо откъдето с жив интерес следят хорските дела. Това е така, но само отчасти. Боговете наистина могат да летят, когато са трезвени, но когато вечерта напредне и луната побърза да преполови пътя си към дома, те загубват част от летателните си умения.

Всички богове (или поне тези, за които ни е известно) живеят в планина, наречена скромно „Божествена“ в купола, който пък не

представляваше нищо друго освен плътна обвивка от магия. Върховният бог живееше най-високо, не от предубеденост за формиране на някаква йерархична структура, а по простата причина, че дори боговете имаха нужда от смяна в ръководството. Разчиташе се на естествения природен ефект, който настъпваше след няколко галона изпит алкохол и моментално даваше право на най-трезвения да заеме мястото на Върховния.

Всеизвестни са законите за гравитацията, нашепнати на Нютон в един махмурлийски следобед от бога на моретата Ако-Можех-Да-Плувам, който упорито замерял с ябълки една красива берачка. Там, където Върховният падаше и се размазваше, боговете посяваха Златна Ябълка, в резултат на което за няколко хилядолетия куполът се обогати с най-хубавата ябълкова градина в целия свят.

Така или иначе Зийп-Р, не беше запознат с гореизложените факти, макар че притежаваше нещо, за което другите не подозираха и което стана причина за сбъдването на проклятието. В момента той малко се интересуваше от факта дали ще бъде изключен от общността на купола или дали ще бъде сочен от жреците като пример за неподражание, тъй като друг по-наболял проблем тревожеше нещастният му мозък.

Миризмата на проклятието се навираше в ноздрите му, измъчваше го и го задушаваше. Очите на Зийп-Р сълзяха и той ги обърса, в резултат на което по лицето му остана една широка мръсна линия. Мощен червен лъч се стовари в изсъхналата шума пред него и опърли короните на няколко високи смерча. Зийп-Р дори не намали хода си. Той заобиколи димящият кратер и продължи забързаният си ход. Втори лъч изпраща до лявото му ухо и отнесе една топола.

– Но защо, господи? – извика той с раздран глас.

Когато след десетина минути не без основание сметна, че прозрението го е отминало, мощен глас прогърмя в ушите му и разклати останалите дървета.

– КОЙ СКРИ ПОЗЛАТЕНИТЕ МИ САНДАЛИ? Кой, идиоти такива?

– Господи, не бях аз. – каза задъхано Зийп-Р.

– ТИ ДА МЪЛЧИШ! Заради теб целия купол е с главата нагоре.

– Съжелявам. Аз...

– Съжелявам?! Какво е това, момче? Някоя дума, която си научил от нежежите Творения извън купола, А?

Зийп-Р сви рамене. Не можеше да си спомни откъде думата беше влязла в главата му. Както и много други със съмнително значение: съмнение, грях, глад, жажда, тъга... Дълбоко в него ставаше нещо, което

никой не можеше да обясни.

Проклятието се събдва! – изтръпна той.

– Трябваше да ме послушаш, момче. Трябваше да слушаш проклетите жреци. – изломоти Върховния. – Липсваше ли ти нещо в купола, а? Или искаш да заприличаш на творенията извън него – да израняваш ръцете си от работа за късче храна? – последва кратка пауза в която се чуваше единствено стърженето на светлината върху стените на купола. – И... няма ли кой най-сетне да ми донесе позлатените САНДАЛИ!?!?

Зийп-Р прескочи една локва.

– А сега, господи, какво да правя?

– А?

– Как да се спасим от проклятието?

– Аз от'де да знам, бе нещастнико? Нямам си и понятие от глупостите на Творенията отвън. Хм... с тези обувки приличам на червената шапчица. – грубо изграчи той.

– А няма ли някой, който да знае, Върховни?

– Ммм? Да. Има такъв... богоподобен субект. Но не ми е позволено да произнасям името му на публично място. – върховният изфъфли глухо едно „Мдааа“ и се почеса по корема. – Той е низвергнат от Планината, тъй като беше използвал божествената си (е това е малко спорно) природа, за да наложи вето върху консумацията на алкохол. Сега вече не може да ни мъти водите.

– А друг, Върховни?

– ОБУЩАР! Трябва ми обушар! – изкрявя Върховният. – Оправяйте се както можете. – озъби се той по посока на Зийп-Р и затвори пролуката. След малко откъм страната на Божествената Планина се чуха глухи удари. В небето се издигна пушек, който прие формата на пробит ботуш и след малко изчезна.

Зийп-Р продължи да тича. Усещаше с всичките си сетива как проклятието го застигаше. Не можеше да се отърси от мисълта за приближаването му. Около него цареше хаос – всички животни, които притежаваха повече от един крак, бързаха да напуснат гората. И то бързаха здравата.

Пролуката се откряна отново:

– Р или как ти беше там името...

– Зийп-Р, Върховни. – усмихна се момчето с окъсаните дрехи.

– Не ме прекъсвай Р! Хъм, хъм. Да! – промърмори Върховният. – Ако откриеш нещо или обушар ми свирни. Аз ще съм в офиса. Най-вече обушар!

... и се затвори.

Зийп-Р остана втрещен с поглед зареян в Божествената планина, но поглед който можеше да покори и мързелива крастава жаба. А сега накъде? – запита се не без основание той. – Трябваше да послушам жреците. За какво ми беше всичко това? – той се разрида и по бузите му потече лепкава влага. В измъчения му ум изклокочи още една нова дума, която Зийп-Р все още не знаеше какво означава (но много скоро щеше да научи). Тя се надигна в гърлото му, завъртя се върху големия му език и излезе със свистене навън.

– Ссълза...

* * *

Преди време

Магията! О, магията –
живот за умирация,
храна за гладувания,
покой за тревожния.
Благословена да е магията!

Елфска песен отпреди проклятието

– Момче! – изрева старецът в синьото наметало и гласът му отекна глухо по стените на зикурата. Един гълъб се стресна и напусна дяланият камък, върху който седеше с явно, но и добре проявено, неудоволство.

– Проклети да сте! Триж проклети, дрисливи пернати... – изграчи жрецът и избърса лицето си. Явно притеснен от внезапното си избухване пред момчето, той погали брадата си и благо се усмихна.

– Е момче?

Зийп-Р, който още не можеше да схване на какво се дължи рязката промяна в държанието на стареца угоднически измуча. Но после бързо схвана накъде духа вятърът.

– Търся Първият Жрец. – произнесе сричка по сричка той, сякаш самата титла щеше да оправи нещата. – За светото причастие. Ммиранда ме изпраща. – продължи безцеремонно да лъже Зийп-Р.

– Нима? – жрецът повдигна учудено веждите си, което пък поразително прилича на обреда „Изплашване на опърничавата“. – Е, как е тя? Моята кръщелница?

– Изпраща Ви много поздрави.

– Мдаа. А, как са родителите ти момче?

– Благодаря на боговете добре. – опита да се усмихна Зийп-Р, старейки се да не поглежда към главата на стареца, чиито вежди бяха придобили вид на два подгонени червея.

– Добре, добре. – каза жрецът и се обърна с гръб. – Радвам се. А сега би ли бил така добър да оставиш „Книгата с Божествените Мъдрости и Откровения“ откъдето си я взел? А?

Зийп-Р почервения като зората в деня на Пияните Откровения (ясно защо тази част от книгата бе най-дебела) и смутолеви едно „Да, сър“, което ако беше изречено от девица положително би прозвучало като кошешко мъркане. Но Зийп-Р не беше девица и книгата падна иззад гръба му като добре очукана наковалня, и вдигна във въздуха тонове прах.

Жрецът ехидно се подсмихна.

– ВДИГНИ Я! – каза той с привидно суров глас.

Зийп-Р се наведе рязко и стисна дебелия книга, на чийто гръб с рунически символи беше изписано „Определено съм стар да онанирам и за това се напивам – Върховен I“. Малко по-надолу с друг шрифт бе добавено: „I-ви беше умен, ама пиеше малко“ и „Да превърнем Купола в безбрежна пустиня на щастието; Тра-Ла-Ла; V-ти е скапаняк.“

Под тези символи, които никой смъртен не можеше да разчете се мъдреше едно петно, за което се смяташе, че притежава декоративен и божествен характер. Това беше вярно, но само отчасти. Що се отнасяше до божествеността, то си беше напълно вярно, за декоративността заслуга имаше V-ти, който повърна върху книгата в празника на „Голямата ДобърВечер“. От този момент нататък никой никого не поздравяваше нощем, а книгата бе изхвърлена с отвращение каквото само боговете познаваха.

– Е? Какво търсеше?

– Ами... – започна Зийп-Р като прецени, че честността би му донесла по-малко неприятности. – Чудя се какво има отвън.

– Отвън? – изригна жрецът. – Кой ти каза, че има отвън?

– Никой. – излъга Зийп-Р.

Жрецът кривна рязко главата си, от което шийните му прешлени изхрущяха като чорапите на свети Птоломей. От гневният му поглед изхвъркнаха гневни искри, а червеите над очите му се разбягаха уплашено.

– Фийу. Вятърът над Голямото Магическо Езеро. – измънка Зийп-Р.
– Той ми каза. Преди няколко дни.

Жрецът престана да гледа като първата жена (говореше се, че тя

получила катаракта след дългото използване на капките за очи „Змийон“) и отново се усмихна. Това действие повлече след себе си куп бръчки и дузина пожълтяли от силния тютюн зъби.

– И какво точно ти каза онзи Непрокоп... Ветрушко?

– Каза, че има пространство отвън, където боговете не стъпват и където младите ветрове извършват необузданите си оргии.

Този път беше ред на Жрецът да се изчерви.

– Друго? – любопитства с пресипнал глас той.

– Каза, че имало някакво проклятие, което ще се изпълни в мига, в който създаване от купола прекрачи стената му. Някакво ужасно проклятие.

– И ти знаеш какво е проклятието?

– Не. – каза протичко Зийп-Р.

– И не се боиш да го научиш, така ли?

– Нямам причини да се страхувам от нещо, което не може да бъде постигнато. Пише го в „Книгата за божествените мъдрости и откровения“.

– Човек се бои от неизвестното. – изломоти Жрецът.

– Не и когато неизвестното го привлича. – измънка момчето, но гласът му остана нечут. Нещо друго беше привлякло вниманието на Жреца и сега той изнервено хапеше устни.

По стената на зикурата, вляво от Зийп-Р потече някаква субстанция. Тя се плискаше игриво в мраморното корито три стъпки над пода и се изливаше по един страничен улей в малко дъбово буренце.

– Получих доставката! – извика Жрецът.

– ДАНО ТИ ХАРЕСА! – прогърмя гласът на Що-Не-Съм-Трезвен, последван от разкъсващ кикот. – Сам съм го приготвил. Да, да реколтата е добра.

– Само че аз бях поръчал бяло, не червено!

– Оооп. *Lapsus memoriae*. Веднага ще оправя нещата.

Жрецът се усмихна.

– Разбирам. – каза той. – *Statu quo*.

– *In statu nascendi*. – изхили се отново Що-Не-Съм-Трезвен и по стената потече смърдяща бледоморава течност. – *Manu sinistra!* – продължаваше да се залива от смях богът на виното. – Обърках заклинанието на бялото вино с това на урината. Тъбъ, можеш да я изхвърлиш. – добави виновно той.

Зийп-Р гледаше с объркано изражение още по-обърканите действия на Жреца и нарастващото у него напрежение ескалира до степен, в

която добрите му обноси се изпариха като слабият мускусов дъх сред ураган от зловония. Зийп-Р бръкна с показалец в носа си. Болезнено дълбоко.

Жрецът се луташе сред неразборията с кофе и легени в ръце, хвърляше в канала миризливата течност и подлагаше други празни съдове под нестихващия уринопад. Беше изпръскан от главата до петите, а миризмата му можеше да изгони умиращ скункс.

– Ха, ха, ха! – хилеше се Що-Не-Съм-Трезвен. – Минутка... ето такааа. – промълви той и отнякъде долетя звук безбожно приличащ на затваряне на гигантски цип. – Ей сега ще разполагаш с най-прелестното бяло вино, което си пил някога. – каза той и полусериознозния му тон предизвика бръчки на съмнение по измокреното лице на Жреца.

– De gustibus non est disputandum. – промълви измъчено той.

И наистина след минута от невидимия улей в тавана потече изкрящо пенливо Шато д'Икем, което направи 1967 година паметна за истинските познавачи. Що-Не-Съм-Трезвен беше накарал гроздоберачките да събират гроздето за това вино зърно по зърно. А за непознавачите ще кажа, че в купола времето нямаше значение. Що-Не-Съм-Трезвен и компания пиеха и се радваха еднакво добре на младото Домен дьо л'Егелиер от 1996 и на приказното Шато Марго от 1855.

Куполът пътуваше във времето. И това нежно равновесие би се нарушило единствено при преминаване на енергия от него във външния свят. Как точно и кога никой не знаеше. Ако не беше измокрен до кости и дълбоко унизен от пиянското проявление на бога на виното, Жрецът щеше да посвети Зийп-Р в същността на проклятието. Но не го направи. А, тя беше толкова проста – на първата страница с големи златни букви, още при сътворяването на „Книгата за божествените мъдрости и откровения“ пишеше:

НЕ СЪДИ ТОЗ, КОЙТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ СЪДЕН!

и още:

В ДЕНЯ ПРАВЕДЕН И СВЕТОТО ПИСАНИЕ ЩЕ СЕ СЛУЧИ ОНОВА, ЩО НИКОЙ НЕ МОЖЕ ПРЕДСКАЗА. КУПОЛЪТ ЩЕ ЗАГИНЕ И ЩЕ СЕ ИЗЛЕЕ МАГИЯТА В ПРОСТОРА НЕБЕСЕН, И ЩЕ ГО СТОРИ ТОЗ, КОЙТО НИВГА МАГИЯ НЕ Е ПОЗНАЛ.

АМИН

Зийп-Р беше обикновен член на купола. Не боравеше с магии, не блестяше с особен ум, даже не замеряше с камъни златните рибки в „Голямото магическо езеро“ както правеха неговите връстници. Но притежаваше нещо, за което не можеше да бъде осъден. Не и в купола – безграничното си любопитство.

Това беше напълно достатъчно като начало. Когато Зийп-Р беше готов, той щеше да разруши куполът, но нито той, нито който и да било друг знаеше какви щяха да бъдат последствията. А те обещаваха да бъдат наистина грандиозни. Едва ли Що-Не-Съм-Трезвен щеше да се държи толкова арогантно в присъствието на Зийп-Р, ако знаеше, че след време той щеше да причини разкъсването му на милиони ароматни парчета.

Но засега Зийп-Р не знаеше как да го стори. Жрецът също не предполагаше, че това знание можеше да бъде постигнато и грешеше. Имаше едно същество под стените на купола, което си беше навлякло омразата на боговете и чиято душа копнееше за отмъщение. То следеше живо Зийп-Р и направляваше интересите му в правилната посока с голяма вещина и умение. Ами да, нали някога и то беше бог!

– Върви до петия Ципос, под Стената на знанието! – каза Що-Не-Съм-Трезвен на Жреца вече сериозно. – Там ще получиш по-нататъшните ми указания.

– Както наредиш, господарю! – избълва Жрецът и мазна усмивка се разля между ушите му. – Виното е наистина прекрасно! – той отново надигна малкото буренце и изля от пенливата течност в сребърната половинлитрова чаша, върху чиито стени бяха орнаментирани мотиви, изобразяващи разрушението на купола. Една от фигурите поразително приличаше на младия Зийп-Р.

На някой да му се намира лупа под ръка? Не, никой нямаше. В купола беше забранено използването на увеличителни стъкла, а и на стъкларии въобще. На кого му бяха притрябвали при положение, че имаше... буренца?

Зийп-Р се измъкна на пръсти.

* * *

– О, Дево на мъдростта, дай ми сили за ново предизвикателство! – изломоти Нискостеблов, богът на плодородието и вегетацията, след което повърна върху пода от черен мрамор. Несмлените му хранителни остатъци още не достигнали земята се превърнаха в зрели плодове – круши, авокадо и райски ябълки. Той се наведе, избърса автохонните

обитатели, които бяха полепнали върху тях и с грациозно движение ги подаде на Амурета, богинята на любовта.

– Насам, насам – реवेशе Що-Не-Съм-Трезвен. – Сега или никога, най-великолепните вина във вселената. Опитайте възхитителното Бургундско и несравнимия „Ермитаж“.

Нищо-Не-Виждам – богът на светлината, беше поставил ръката си върху кръста на Хъррр-Шуууп – богът на тоалетните, и сякаш не обръщайки внимание на зловонията, които се носеха от него го водеше по сложните стъпки на Жигата. Английският кралски камерен оркестър от XIX век разпалено им акомпанираше.

– Текилааа! – изрева Калчо, богът на земята като нарочно наблягаше върху етимологията на думата. Беше нахлупил широко сомбреро, чиято сянка падаше многопластово върху божественото му лице, както това можеше да се случи единствено в подножието на Божествената планина – в Големия салон. – Темпо, темпо! – изрева той по посока на оркестъра и яростно захапа един резен лимон.

– СЛЕЗ ОТ ПЕРВАЗА, АМУРЕТА! – прогърмя познат глас. – ВЕДНАГА!

Музиката внезапно заглъхна и спря. Шушуканията продължиха до момента, когато Върховният понесен гордо върху позлатените си сандали не прониза със стоманения си поглед техните производители. Само Тектон – богът на земетресенията, продължаваше да се подхилква на трилитровия буркан до него, но той беше побъркан.

Говореше се, че прахът в буркана принадлежи на Лъг – богът на светкавиците, който преди не се славеше с особена сръчност, а откакто се намираше в буркана не се славеше с почти нищо.

– ТИШИНА! – извика Върховният по-скоро за самочувствие околното някакви по-сериозни подбуди. Хвърък, неговият вестоносец се мотаеше в краката му и се усмихваше.

– Тихина, моя! – пое той функцията си. Някой му беше избил зъбите.

Върховният го плесна зад врата, откъдето се разхвърчаха пеперудки.

– Чуйте ме, злощастна пасмина! – каза той. – Събрах ви да обсъдим важен въпрос, не да злепоставяте името ми, нещастници. – изсъска той. – Някой знае ли за какво става дума, изобщо? – върховният захапа една райска ябълка и огледа тъпо множеството. – Калтатси! – изфъфли той и сладък сок потече от устата му. Той го избърса с ръка.

– Трябва да спрем онзи изветрял малоумник! – продължи.

Уиндър беше прогоненият бог на ветровете, който се беше опитал да отстрани благотворното влияние на алкохола върху божествения сенат. Той беше позорно изгонен от него с думите: „А как иначе нашите заповеди ще бъдат дълбокомислени и... божествени?“ И сигурно щеше да се размине на Уиндър, ако не беше унищожил и разпръснал най-великата гроздова реколта от 1927.

– Неговите ветрове, продължават да влизат и излизат от купола, когато си поискат. – каза ядосано Върховният.

– И това пречи ли ни по някакъв начин? – каза напевно Хъррр-Шууп. Върховният го погледна. – Ъгх. По какъв начин да му попречим? – поправи се моментално богът на тоалетните.

– Ветровете преминават магическата стена и внасят мръсотия от външния свят. – продължи невъзмутимо Върховният. – За сега те са единствените, които преминават бариерата, но досеща ли се някой какво може да се случи ако, друг се опита да го стори, нещастни кретени?

За около минута всички бяха притихнали.

– Проклятието... – засмя се пиано Амурета. – ...ще се сбъдне.

* * *

Преди по-малко време

– Ципури, ципури! – викаше Фийу и гонеше златните рибки в Голямото Магическо Езеро, които ако не бяха златни сигурно щяха да се удавят.

Тръстиките бясно се люлееха и пищяха, сякаш бяха свикнали на едно по-особено отношение. Фийу малко се интересуваше от жалните им призиви и правеше от тях обръчи, които подхвърляше във въздуха като коледни играчки. Зийп-Р хвана един от тях и помахаше с него на Фийу.

– Хей, Зийп! Как си, палавнико? – извика му дивият вихрушко.

– Аз съм добре. – каза Зийп-Р. Обичаше този вятър най-малкото, защото никой друг не му викаше Зийп. – Ти как си?

– Просто чудесно, просто чудесно. Благодаря. – Фийу откъсна една маргаритка, довя я до Зийп-Р и я замота в черната му коса. – Ти обаче не си щастлив, приятелю. Виждам го в очите ти.

Рибките се спогледаха учудени от внезапно прекъснатото мъчение и се спуснаха в дълбините на езерото. Тръстиките шумно откъснаха. Един феникс долетя отнякъде с горяща опашка и припряно я натопи във водата. Разнесе се миризма на пърлено и въздишки на облекчение.

Птицата беше последната оцеляла от своя вид и следователно попадеше под протекцията на боговете.

– Какво те мъчи, момче? – разнесе се отново благият глас на Фийу.

– Защо не мога да летя? – попита тихо Зийп-Р, но Фийу го чу.

– Защо ти е да летиш?

Зийп-Р изпъшка тежко. Раменете му нервно потръпнаха.

– Искам... – каза възбудено той – искам да видя света извън купола. Повече не мога да живея така. Ако не го видя, ще умра. – избълва на един дъх Зийп-Р.

– Но проклятието, приятелю. Какво ще стане ако преминеш стените на купола? Проклятиееетооо – започна да вие Фийу като стар пресипнал призрак. Зийп-Р долови насмешката в гласа му.

– За какво проклятие говориш, Фийу? Та нали ветровете преминават купола, когато поискат. Досега нищо не се е случило.

– О, скъпи Зийп, – усмихна се Фийу и повдигна във въздуха една водна лилия – ветровете ги е имало много преди да се зароди куполът, макар и не в сегашния им вид. Също и светлината. Те могат да преминават в купола, тъй като за тях той на практика не съществува.

– Но, съществува за теб, нали Фийу?

Фийу се усмихна отново безмълвно.

– Попитай жреците за мен.

– Ходих при тях. По-отвратителна среща не съм имал в живота си. – призна Зийп-Р, потънал в спомена за опикания жрец. – Жреците не ги интересува какво става около тях. Те са толкова...

– Равнодушни?

– Точно така. – каза Зийп-Р с неизречена в душата си тъга. – Ще ми кажеш ли нещо Фийу? Нещо важно за мен?

– Питай, приятелю. Знаеш, че няма твоя молба, на която да откажа. – каза Фийу пресметливо. Една рибка се метна във въздуха, изплюща с опашка и отново се гмурна в бистрата вода. Отражението на Зийп-Р се размъти.

– Ти защо никога не напускаш езерото? Защо винаги стоиш тук – при „Голямото Магическо Езеро“? Да не би боговете да са ти сърдити?

Фийу потръпна. Зийп-Р видя как той се изви във фуния, завъртя се над срещуположния бряг като малко торнадо и се спусна лудешки в езерото, хвърляйки водорасли, и пръски вода.

– Не. – каза лаконично той – Просто съм прекалено стар за това. – и изпълни едно елегантно задно салто.

Зийп-Р въздъхна и се отдалечи.

– Е, направих каквото можах. – каза игриво Фийу и събори една златна жаба във водата.

* * *

Преди още по-малко време

Фийу се носеше над тополите, оставяйки тънка сребърна следа зад себе си, извиваше се, брулеше шишарките на най-високите борове и отново се впускаше напред. Днес не беше обикновен ден – разположение-то на звездите обещавахе да се отвори врата в купола. През нея можеше да се премине във външния свят. Фийу летеше весело натам, изоставяйки своето езеро, но кой можеше да заповядва на ветровете? Той изтръска шишарките на поредния изпречил се бор и отнесе сериозни ругатни от една катеричка.

Зийп-Р се стараеше да не изостава. Беше чул шепота на ветровете под неговия прозорец, беше забелязъл смутът в движението на златните рибки, побутвани от щастливия им господар. Фийу се държеше непри-нудено, както обикновено, но Зийп-Р чувстваше припряността в дейст-вията му. Дни наред следеше отдалеч езерото, наблюдаваше го и ето, че моментът най-сетне дойде – Фийу напусна убежището си и тръг на север.

Гъсти гори се ширеха на север и човешки крак не беше стъпвал до-сега там, но като под някакъв знак клоните на дърветата се разтваряха и тревата притихваше под стъпките на Зийп-Р. Нежни гласове огласяха зелената дъбрава и странен шепот се носеше сред шумящите листа. Зийп-Р не познаваше езикът на елфите, които пееха за сътворението на купола и за радостта, която доставяше допирът на магията. Пееха още за живота, който си отиваше и за смъртта на купола, и никой не можеше да секне тъжните им песни. Гората плачеше с тях.

– Хей, Фийу, здравей! – каза един вятър. – Водиш ли момчето?

– Идва насам.

– Дано да побърза, защото не можем повече да задържаме напора на дърветата. Някои от тях се оказаха доста силни. – изхихика се вятъра.

– Не се притеснявай за това. – каза Фийу и злобно пламъче прип-ламна в очите му. – Тича насам като младо сърне.

– На което си му подпалил опашката! – изсмя се вятърът.

– Още имам власт над вас! – изсъска смразяващо Фийу, което дове-де гибелта на няколко млади борчета. – Макар вече да не съм бог на вет-ровете, мога да се справя с всички ви подобаващо.

– Не се сърди, Фийу! Ние сме с теб. – каза вятърът. – Просто се пошегувах.

– Мери си шегите. Особено пред момчето.

– Готови сме. – изфуча друг вятър. – Момчето идва.

Фийу се надигна на посребрената си опашка и се взря в далечината.

– Започваме. – каза той и се завъртя работелно. – Моля ви, млади ветрове, вземете ме със себе си! – последното бе предназначено за уши-те на Зийп-Р, който се беше притаил зад една къпина.

– Не може Фийу. Прекалено си стар, за да дойдеш с нас. – каза първият вятър. – Знаеш, какво е мнението на боговете за теб.

– Нищо няма да му стане на езерото. Може да потърпи един ден без мен. Само един ден, а? Какво ще кажете. – примоли се Фийу. – Заради старите дни. Толкова ми се иска да видя отново ширналите се поля. Да полетя с чайките над океана, да се устремя към слънцето. Моля ви, млади приятели!

– Не може, Фийу. – каза вятърът. – Изрично ти е забранено да напускаш куполът. Ако го направиш, боговете ще разберат. Знаеш го.

– Не и ако използвам вратата. Моля те дай ми този шанс!

Вятърът притихна, сякаш разсъждаваше. Две съвокупляващи се калинки бяха издухани от мястото си върху едно дърво, където Фийу се преметна и уви около ствола му. Елфите нададоха последен ужасяващ вопъл, той се блъсна в стената на купола и отново потъна в гората все едно, че тя беше купчина памук. В действителност, ветровете прегради-ха пътя на звука и го изядоха.

– Добре, Фийу. – каза най-сетне вятърът. – Но внимавай! Няма да стоиш и минутка след като вратата се затвори. Ще се прибереш точно на време и ще заемеш мястото си над езерото.

– Разбира ссссе. Кога съм те лъгал? – каза Фийу и му намигна. – Тръгвам веднага. Не искам да изпусна и секунда повече. – той се преобърна помахаша за последно сбогом и се мушна през изкръщия в златно портал.

Зийп-Р изчака няколко минути, за да се убеди, че отново всичко е притихнало, и тръгна на пръсти сякаш усещаше, че го наблюдават. Един елф се опита да извика, но получи ужасяващ шамар, който откърти челюстта му и едва не прекърши вратът му. Елфът безмълвно заплака.

Зийп-Р се спря пред входа на вратата, протегна ръката си и усети топлината, която го лъхна от другата страна.

– Най сетне. – промълви той и прекрачи.

* * *

Непосредствено преди наши дни

Плачи, плачи, о фейо на Приказната гора!
Не ще секне тъгата ти, не ще се скърши
мъката ти.
Покой не ще намери душата ти.
И Боговете ще плачат с теб.
Защото вечно ще броди сянката ти.
О, триж проклети бъдете ветрове на разорението!
Дано не намерите мястото си сред хората и
прокълнати да бъдете, както проклехте нас!

Елфска песен отпреди Проклятието

– Какво да сторя сега? Какво, какво? – тръшакше се Зийп-Р и ску-
беше косите си, сякаш те бяха последното нещо на света.

Някой беше откраднал предмета, който донесе от Външния свят и
кой знае какво вършеше с него сега. Беше го заменил за пръстена си в
един, как се казваше... казион? Нещо такова. Беше толкова хубав пред-
мет, увеличаваше всичко, до което го доближиш. Като приказка. Пог-
леднати през него мравките изглеждаха големи колкото бръмбари, а
тревичките – като храсти. Как му казваше, онзи човек? Аха, май беше
лупа. Точно така.

Къде ли е сега моята лупа? – вайкаше се Зийп-Р.

* * *

– Гледай, какво намерих. – каза Прик.

– Какво е това? – попита Ван-И.

Малкият грон го погледна учудено.

– Откъде да знам? – рече той и завъртя лупата към светлината. Ня-
колко лъча веднага скочиха в нея и изгориха окото му. – Ууух! – зарева
Прик и изпусна предмета в тревата. – Не ми е добре. Майчице! – Гроно-
вете не знаеха думата болка и следователно не я използваша.

– Да се махаме веднага оттук. – задърпа малкият грон Ван-И. – То-
ва нещо, не е хубаво нещо.

Двата грона се затичаха и изоставиха лупата да лежи върху тревата.

Въздухът изпраща и магията се появи като призрак от нищото. Тя
се завъртя, подуши непознатият предмет, помириса го и накрая го пип-
на. Почуства се странно, когато премина през него. Сякаш ставаше по-

плътна. Премина още веднъж и още веднъж... Нещо странно се случваше с магията, когато преминаваше през лупата. Тя се затърча из гората опиянена от новото чувство. Там, където се докоснеше – до дървета и храсти, избухваха пламъци.

Магията продължаваше да дивее, радваше се като малко дете и накрая изгоря. Огънят, който тя предизвика се разрастна и премина в буен пожар. Той обхващаше стволите и клоните на дърветата, и ги превръщаше в пепел заедно със собствениците им. Никой в гората не знаеше що е огън. Не знаеше и Зийп-Р, който пръв видя димът и усети задушаваният му мирис – мирисът на проклятието. Той се луташе в гората с надеждата да открие портала, но напразно. Когато видя приближаващият пожар, се затича колкото го държаха краката.

– Върховни, Върховни! – завика той. – Прокля... тието... се... сбъдна. – изрече той задъхано.

* * *

– Направи нещо! – изрева Върховният към Сторм, богът на бурите. – Спри пожарът, да те вземат мътните. Направи дъжд или каквото там можеш. Само спри проклетият пожар!

– Как да го спра? – изкрещя на свой ред Сторм. – Обикновен огън, да! Пожари, колкото искаш, но пожар от магия... не може да бъде спрян. Той гори докато магията не се свърши напълно.

– Какво? Но тогава ще умрем, тъпако. Поне се опитай да направиш нещо. – разтрепера се Върховният. – Не можем да умрем. Ние сме богове все пак!

Сторм повдигна объркано рамене.

– Направи дъжд веднага или ще те убия! – изсъска Върховният.

– Не е добра идея. – каза Сторм. – Така ще изхабя и последната магия, а това ще ни довърши още по-бързо. Можем да поживеем още малко, гхххх...

– Веднага Направи Дъжд!

Сторм усещаше как се затяга хватката на Върховния бог около шията му и примирено вдигна ръце.

– Добре, добре! Щом така искаш. Моля! – изпъшка той и направи така, че обилен дъжд заваля от небето. – Ето ти дъжд, даже порой! Доволен ли си?

Дъждът се посипа върху огъня – магия се смеси с магия и така затрещя! Сякаш от небето се изливаше керосин, а не вода.

* * *

След три дни

– Мамо, кога ще ядем? – попита малкото момче.

Бащата погледна смутено майката. Ядене? Какво е това? Но той също усещаше празнината в тялото си – като яма, която някой дълбаеше в тялото му и го караше да се превива от Болка!

– Баща ти ще измисли нещо, миличко.

Да измисля? – каза си той. – Да, но какво? – после излезе от пещерата и се залута в изгорялата степ. Някъде огънят беше изкопал кратери в почвата – големи колкото малко езеро, на други места пораженията бяха по-слаби. Тънки струйки дим се издигаха от опожарената земя и замъгляваха погледа му. Вървеше от часове, а гладът не му даваше мира.

Това пък какво е? – мъжът сгърчи ноздрите си. – Миризмата... Той се завтече бързо в тази посока. Миризма на печено!

Майа ще бъде щастлива. – помисли си доволно след като съдвка парче месо. Чак когато утоли глада си, той нарами остатъците от сърнето и го понесе с равномерни крачки. Към Дома.

Дано не ме види някой по пътя. – помисли си мъжът и куполът се разпадна. Точно в този миг.

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1333>]